כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים יז.

אלא איכא למיפרך הכי ואיכא למיפרך הכי
אכל חדא וחדא תיקו בדוכתיה: טבול יום:
מנלן [ב]דתניא רבי סימאי אומר רמז לטבול
יום שאם עבד חילל מנין ת"ל יקדושים יהיו
ולא יחללו אם אינו ענין לטמא דנפיק
[2]מוינזרו תנהו ענין לטבול יום אימא תנהו
ענין לקורה קרחה ולמשחית פאת זקן טבול
יום דאם עבד במיתה מנא לן דגמר חילול
חילול מתרומה [ג]דפסיל בתרומה מחיל
עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה
אמר רבה למה לי דכתב רחמנא טמא
וטבול יום ומחוסר כפורים צריכי דאי כתב
רחמנא טמא שכן מטמא בטבול יום מחוסר
כפורים לא אתי מיניה שכן פסול [א] בתרומה
במחוסר כפורים טבול [ב] יום לא אתי מיניה
שכן מחוסר מעשה מחדא [ג] לא אתי תיתי חדא
מתרתי בהי לא לכתוב רחמנא לא
לכתוב במחוסר כפורים ותיתי מהנך מה
להנך שכן פסולים בתרומה אלא לא
לכתוב רחמנא בטביל יום ותיתי מהנך
דמאי פרכת מה להנך שכן מחוסרים
מעשה סוף סוף קלישא לה [ד] טומאתן

דאיכא [ה] **למיפרך הכי כו'.** יש [ו] לדון [ז] כו' ויש להחליף ולא נדע איזה גדולה הלכך כל חדא תיקו בדוכתה כדמיתה פתם כשהותרה אחיות לכ"ג פתם בין ביחיד בין בצבור הותרה וכשנאסרה להדיוט בין ביחיד בין בצבור נאסרה וכשהותרה טומאה בצבור הותרה אף לכהן הדיוט וכשנאסרה בקרבן יחיד נאסרה אף לכ"ג: **קדושים יהיו.** גבי טומאה כתיב באמור ולא יחללו וגו' כי את אשי ה' לחם וגו' בחילול קדשים הכתוב מדבר: **דנפקא ליה מוינזרו.** דכתיב ביה חילול: **ונימא מנהו ענין וכו'.** דמייתיהו סליק לא יקרחו קרחה וסמיך ליה קדושים יהיו: **אלא** לא גרס [ז]: **טבול יום דאם עבד במיתה.** שיעור הוא כלומר לא מצית למיתני [ח] מנהו ענין לקורה קרחה דמיתה גבי טבול יום שעבד [ט] ילפינן לה בסנהדרין (דף פג:) ובגמר [י] חילול חילול מתרומה ומחילול דהתם קרא יליף לה נאמר כאן חילול ונאמר בטמא וטבול יום שאכלו תרומה חילול ומתו כו כי יחללוהו מה להלן במיתה כו' והלכך הואיל והתם קרא לג"ש מתרומה אתא ולא מפרש ביה במאי קאי לא תתנהו ענין אלא לפסולין לתרומה [יא] דילפי' מיניה דפסיל בתרומה מחיל עבודה [יב] כו': **למה לי דכתב רחמנא טמא וטבול יום כו'.** אטמא לא קמיבעיא ליה דאי לאו כתב טמא לא הוה אתי לן חד מייהו שיחלל עבודה דהא טבול יום נמי אין בטמא [יג] ילפינן ואי לא הוה כתב טמא בריבוי הוה אתינא לקדושים יהיו בטמא וכן מחוסר כפורים נמי לא כתב בה [יד] חילול אלא מדאיקרי טמא ילפינן ליה לקמן [טו] וכי מיבעי ליה לרבה טבול יום ומחוסר כפורים קמיבעיא [טז]: **במחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה שכן מחוסר מעשה.** הנאת קרבן. תאמר בטבול יום שאינו מחוסר [יז] הנאת קרבן ושיעשה ממילא ערבא [יח] בטמא ליכא למימר דלא אתיא מיני' דהא איכא נמי מחוסר טבילה ועוד דטמא לא קתמר בפיפא דמילתא לא לכתוב טמא ומתיתי מהנך דתו לא הוה ליה לגשויי עלה מידי: **קלישא ליה טומאתו.** דמחוסר כפורים [יח] שהרי העריב שמשו ותו ליכא פירכא דמה הלך [יט] דהוה ליה חד מייהו נמי שאינו מחוסר מעשה:

מסורת הש"ס

[ח] סנהדרין פג:, [ט] (ע' תו' לקמן מח: ד"ה מסתברא), [י] סוסחים צ:, [יא] (וע' היטב תו' מנחות סב: ד"ה ריבוי ודף עט. ד"ה ומתא ומחילון נב: ד"ה ותבא), [יב] ויקרא כב ד, [יג] דף יט:, [יד] עי' בתוספי תוס"פ בסנהדרין פג: ישיין ל"ק, [טו] ושם ד"ה ואי.

הגהות הב"ח

(א) ש"ל ד"ה לפיכך וכו' יש לדון כך יש: (ב) ד"ה למה לי וכו' לקמן דף יט ע"ב וכו' מיעני וכו' קמיבעיא ליה הס"ד:

שינויי נוסחאות

[א] ל"ל פוסל וכן לקמן פוסלים בתרומה ש"מ: [ב] ל"ל תרוייהו לא אתו מיניה כ"ר ו"ג: [ג] ל"ל חדא מחדא וכ"ר ו"ג: [ד] ליה טומאתו כל"ל שחר: [ה] ל"ל איכא ש"מ: [ו] בלומר יש לדדדון ולהחליף ולא נדע כל"ל ש"מ: [ז] גרס ה"ג טבול יום כו' במיתה מנא לן, ושנראה דוא כו' כל"ל ודל"ל ש"מ: [ח] כדי"ל למיתביה. וכ"מ לא מצית לאוקמי באם אינו ענין לקורה כו': [ט] שעבד מינה ילפינן כל"ל ש"מ: [י] ל"ל דגמר ש"מ: [יא] כ"מ נ"מ הייני טבול יום: [יב] עבודה ומיעני דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה כל"ל ותיבת כו' נמחק ש"מ: [יג] לטמא הוא דילפינן כל"ל ש"מ: [יד] ביה ש"מ: [טו] קמיבעיא ליה כל"ל. ומ"ל ה"ג במחוסר ש"מ: [טז] מחוסר מעשה דשמשא ממילא ערבא וטמא ליכא כו' כל"ל ש"מ. ועי' ס"ק: [יז] כ"מ נ"מ לענין קדשים: [יח] להצד הכו' מיעייהו כמי שאינו כל"ל ש"מ: [יט] שהטעם כאן כמו כל"ל ש"מ. ומתניל שמיל תיקן רע"ל שהטעם כמו: [כ] חלקי וכ"ה בדוכ"ר: [כא] כ"מ נ"מ בכתיבתה פתם. וכ"ל עפ"י רש"י: [כב] כ"מ נ"מ נ"מ ולא קאי דוחה אנבא: [כג] ל"ל שהרה דמלאת ימי טהרה: [כד] לטבול יום שהיא טבולת יום אריך יום כפרה נמי היא כו' כל"ל ש"מ: [כה] ל"ל תרומה בבלי ש"מ: [כו] בין המוקף ליתא כ"מ כתיב: בסנהדרין, וכ"מ הוסיפו, ועי' ס"ק שמיבעי הגיגפא הינה: [כז] ותיבה כו' עד סה"ד הוא הגיע ש"מ: [כח] ל"ל ולא ש"מ: [כט] דדרשינן ש"מ: [ל] גי' ל"ק ויכ"ר כתיב: בסנהדרין וצריך נמי קרא לדבות טבול יום דמשמע אבל וכו' הכאר נמחק. ומהכ"מ בסנהדרין כ' לתנא בין הכא לתם והנמי נ"ל דיקן על מכונה. וכ"ל כתב לתמות בבריי ע"י"ס: [לא] נדל"ל דה"א ותיא ל"ת דיה תמיה, ועי' מהרש"ם ש"ף ד"ל: [לב] לכן בוגא אינא בפרק ש"מ: [לג] אשבחנא כל"ל, ותיבת בחני נמחק ש"מ: [לד] גי' מ"ל ומכ"ר כתוב: בסנהדרין, ומהיא לא יתכן כלל דלענין תרומה ממעטינ טבול יום שישמש דהיא נוסא מתרומה ילפא לא ממעטינן ליה לכן נראה דה"ה ובו': [לה] עבודה כדנפקא לן ש"מ: [לו] דגמרינן מתרומה דהוי במיתה כו' כל"ל ומסתר נמחק ש"מ:

עין משפט נר מצוה

[יא] א מו"י פ"ב מהלכות פיחת מקדש הלכה ו:

תורה אור השלם

1. קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי את אשי יהוה לחם אלהיהם הם מקריבים והיו קדש:
ויקרא כא, ו
2. דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני יהוה:
ויקרא כב, ב

מוסף רש"י

דנפיק. מוינזרו. נגי מקריבים בטומאה כתיב, דקמיך ליה כל מיש תמר יקרב מכל ומעבוס (לעיל מו:).

שיטה מקובצת

כל חדא וחדא. יעיין ברבינו יונה. כלומר אם כאת לאלן כבכתיבים ולומר אלא מדיי בכל ענין ל"ל תמצא לנים אחרים לטלות מהם דברים אחרים, אלא הלא אין לטלות ולגרות על המסורה כבתיבים, והא דברי רחמנא אינן (בכתיבן) אין לאלן כין קרבן לגר בין קרבן יחיד וכשאכר רחמנא אינו אלא הטיבו בכל ענין אמרי בין בקרבן יחיד בין בקרבן צבור, הקרבן צבור דברי רחמנא (בטומאה) בין בכהן גדול ובין בכהן הדיוט, וכשאכר רחמנא קרבן יחיד בטומאה בין בכהן גדול ובין בכהן הדיוט כל זה יצר בדיבורים. תוס"ש: **כל חדא וחדא.** עיין מנחות דף נב ע"ב ד"ה (תדיר ותמיד), ודף סב ע"ב (תדיר ותמיד): **דפסיל** בתרומה בר. תיתה הרי (שבת יט:) (מחוסר כפורים) דלא פסיל בתרומה ומחיל בעבודה, ריל דלא קאמר דכל דלא פסיל לא מחיל בעבודה, דאיכא דאם נטל לטומים אפשר דמחיל עבודה אפיר נמיל אע"ג דלא פסיל בתרומה, אבל כבר ס"ק לא יתיענן מאתי מיני קרא דק כאם אינו ענין אלקן ליה לן לאוקמי דלא יחללו רק מתן דפסיל בתרומה מין דנפקא לן שה שבא כאם אינו ענין (ה"ג) (הרי) מתיה מחילל חילול בתרומה, ולא בקאמר קרחה דלא פסיל בתרומה ואע"ג דלא פליק (אלא) מיהא (תוס'): ה"ג רבה לי דכתב רחמנא טבול יום ומחוסר כפורים. ולי"ג טמא, דאי לא כתיב טמא מי (בכתוב בריש ד"ה למה לין) (תוס'): **בוה** בוה קרייא ב'. ותיתה דלענין קלתר מחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה שכן מחוסר מעשה, ותתאי לא קאמר דמיתן קלישא ליה טומאתו דמחוסר כפורים דהכי קאמר ליה שמאל אע"ג דמן הכא הוא יכיל חדא מתרתי, ריל דלא דמי (דלענין נגי מחוסר כפורים ריל מחוסר מעשה שמחוסר כפורים (מה) שאינו בן בעבוד יום, אבל הכא מחוסר מעשה דקאמר אינו ריל מחוסר כפורים דאם אתי מיני' דלא מחוסר כפורים הוא כגון בתרה אבל דמחוסר מעשה הוא כגון בתרה אבל ומעשה מתא בזה, אלא ריל שכן מחוסר מעשה יותר מבטבול יום דשמשא ממילא ערבא, הלכך קאמר שפיר דקלישא טומאתא דמחוסר כפורים מין שבטל והעריב שמשו לא מקרי מחוסר מעשה אלא מחוסר כפורים מיקרי ובתה לאו מחוסר כפורים הוא הלכך לא שייך לאסקוי מידי (תוס'): **תורה** אור שבת יום בר בתיב בר שבת. דנני נעקא בלי בתיב בר שבת. מכלל שבת מתמ, אלמא בטבול יום איקרי טמא, ריל אלי לאו קרא דרבי שמעון דכתיב בר בטבול יום מחלל עבודה, מכה דטבול יום אקרי טמא לא נפקא לי. אלא לגמרי דקלישא מתמתאיה לענין אלא יחלל שבתה, ריל הכא מחוסר כפורים נפקא לן מחלל עבודה מטהרה מכלל שבת שמאה אלא אחריני דקלישא מתמה. ריל אלאחר בגלי לן ר' שמעון מקרא אלא יחלל בטבול יום מחלל עבודה (ע"ש בשם הר"ר):

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com